

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOFFMAN, ALICE

Al treilea înger / Alice Hoffman; trad.: Alecsandra Beizadea. – București :
RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-103-943-5

I. Beizadea, Alecsandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com; www.raobooks.ro

ALICE HOFFMAN
The Third Angel
© 2008, 2009 by Alice Hoffman
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

Tipărit la Imprimeria
ARTA GRAFICĂ

2010

ISBN 978-973-103-943-5

I

Soția bătlanului

1999

Madeline Heller știa că se joacă cu focul. Luase avionul de la New York spre Londra cu două zile înainte de data stabilită și se cazase la hotelul Lion Park din Knightsbridge. Aerul din cameră era închis, plin de praf; ferestrele nu mai fuseseră deschise de luni întregi. Totul mirosea a cedru și a lavandă. Lui Maddy îi era cald, dar călătoria o obosise mult prea tare, așa că nu se mai deranja să pornească aerul condiționat. Era îndrăgostită nebunește de bărbatul nepotrivit, lucru care o făcea să-și dorească în acel moment să zacă în pat, nemișcată.

Madeline nu era deloc naivă; era avocată în New York. O femeie de treizeci și patru de ani, înaltă, brunetă, cu părul lung, care terminase Facultatea de Drept din cadrul universităților Oberlin și NYU. Mulți o considerau frumoasă și deșteaptă, dar pentru ea părerea lor nu conta. Ei nu o cunoșteau cu adevărat. Nu știau că este o trădătoare a propriei rase. Acelor oameni nu le-ar fi trecut niciodată prin cap că ea avea să-și irosească viața atât de ușor, fără măcar să se gândească la consecințe.

În viață poți întâlni dragostea adevărată sau poți avea parte de o dragoste care te rănește. Dragostea adevărată te ajută să-ți depășești slăbiciunile, pe când cealaltă, cea cuprinsă de disperare, te lovește atunci când te aștepti cel mai puțin. O astfel de dragoste o lovește și pe Maddy cu o primăvară în urmă, când venise la

Londra pentru a organiza nunta surorii ei. Allie nici măcar nu-i ceruse ajutorul. Mama lor, Lucy, insistase ca ea să meargă la Londra și să se implice în pregătirea nunții; era, în fond, domnișoara de onoare. Dar când Maddy ajunsese la Londra, Allie se ocupase deja de toate, fără să-și dezmintă firea practică.

Allie era mai mare decât sora ei cu treisprezece luni. Era sora cea bună, sora perfectă, care avea tot ce-și putea dori. Scriitoare renumită, una dintre cărțile ei pentru copii avusese un succes imens. Oamenii o recunoșteau pe stradă, și ea semna întotdeauna cu plăcere autografe pentru copii, pe câte o bucățică de hârtie, sau oferea fanilor etichete personalizate pentru cărți, dintre cele pe care le păstra mereu în poșetă. O dată pe an mergea în America să lectureze din propriile cărți, eveniment devenit foarte popular și în cadrul căruia copiii se costumau în diferite păsări. Erau copii de nouă și de zece ani care imitau păsări-cardinal, rațe și corbi, toți așteptând să primească un exemplar cu autograf din *Soția bătlanului*. Maddy o însoțea uneori în turneele de promovare. Nu-i venea să creadă ce succes putea să aibă o povestioară stupidă pentru copii, pe care mama lor obișnuia să le-o spună când erau mici și pe care Allie și-o însușise. Tehnic vorbind, această poveste ar fi putut, la fel de bine, să fie scrisă de ea, dar Maddy nu simțea nevoia să publice cărți sau să modifice poveștile mamei după bunul-plac.

Lucy Heller obișnuia să le spună fetelor această poveste pe malul lacului unde crescuseră. În urmă cu mulți ani, mama lui Lucy, bunica fetelor, intrase desculță într-un iaz din Central Park, ca să-i vorbească unui uriaș bătlan albastru. Nu-i păsase că oamenii se uitau cruciți la ea; pur și simplu, intrase în apă și îl rugase pe bătlan să aibă grijă de Lucy – iar el îi îndeplinise dorința. La rândul ei, Lucy îi ceruse bătlanului același lucru, să aibă grijă de cele două fete ale ei, iar acesta venise să trăiască în lacul lor din Connecticut.

– Cum poate un bătlan să aibă grijă de un om? îi șoptise Maddy surorii ei.

Nu prea credea în astfel de povești, deși avea numai opt ani. Era foarte sceptică, trăsătură moștenită de la mama ei.

– Bătlanul trăiește două vieți total separate, oferise Allie numaidecât răspunsul, de parcă o astfel de întrebare ar fi fost ușoară dacă, prin ea, Maddy ar fi putut dezlega misterele universului. El are o viață în cer, cea de bătlan, și o altă viață aici, pe pământ.

– Mă bucur că poate să aibă grijă de amândouă, spusese Maddy.

– Nu fi ridicolă! Allie era întotdeauna foarte hotărâtă și sigură pe ea. Bătlanul albastru iubește cu adevărat o singură persoană.

Și așa se ajunsese la cartea scrisă de Allie. A fost odată o femeie care s-a măritat cu bărbatul pe care îl iubea. Cei doi trăiau într-o casă care semăna cu cea de pe malul lacului unde cele două surori își trăiseră copilăria. Erau aceleași trestii înalte, argintii, același cer de culoarea cernelii. Tinerii căsătoriți au trăit fericiți într-o armonie deplină în acea casă făcută din lemne și pietre vreme de aproape un an. Și apoi, într-o zi, în timp ce bărbatul era la pescuit, sperând să prindă ceva pentru cină, cineva a bătut la ușă. Femeia a deschis și a văzut-o pe cealaltă soție a bărbatului ei, o femeie de bătlan albastru venită în căutarea soțului pierdut.

– Cum îi poți suporta pe toți copiii ăștia în jurul tău?

Maddy o întrebasese odată la o întâlnire cu un număr extrem de mare de cititori. Copiilor le curgea nasul. Erau plini de microbi, gălăgioși și prost crescuți. Chiar trebuiau să râdă atât de tare? Râsetele lor erau asurzitoare.

În povestea scrisă de Allie, soția bătlanului era tare abătută. Îi cădeau penele și nu mai mâncase nimic de când îi plecase bărbatul. „Una din noi va învinge și cealaltă va pierde, dar care din noi va fi aceea?” o întrebasese pasărea pe cea de-a doua soție.

– Ei sunt cititorii mei și vreau să îi fac să râdă.

Allie era cea care venea mereu acasă în vizită, dar, în final, tot Maddy ajungea să fie musafirul ei. Sincer vorbind, evitase să vină la Londra; inventa pretexte precum că este mult prea ocupată, dar în realitate motivele erau mult mai serioase. Se săturase să vadă cât de perfectă era viața lui Allie. În cele din urmă, nu mai avusese nici

o scăpare. Trebuia să participe la nuntă. O nuntă la care Maddy avea să fie din nou un personaj lipsit de importanță, sora cea mică și rea, incapabilă să respecte regulile, care se temea de lucruri mărunte precum furtunile și șoarecii, ambuteiajele și avioanele, deși era femeie în toată firea. Avea, cu siguranță, să fie nevoită să poarte o rochie oribilă din vreun material sintetic îngrozitor, în timp ce sora ei va străluci îmbrăcată în mătase albă sau satin. Întotdeauna pe locul doi, întotdeauna sora mai puțin pricepută, oaia neagră a familiei. Nu avea încredere în bărbații care-i spuneau că era frumoasă și se ferea de prietenii. Maddy era genul de femeie care își vedea de treabă și se ținea deoparte, care putea sta nepăsătoare lângă niște copii care smulg aripile unui fluture sau îngroapă o broască râioasă în noroi. Ceea ce făceau oamenii în timpul lor liber nu o privea în nici un fel. În fond, cruzimea face parte din viața noastră. Nu era de datoria ei să salveze lumea. De astfel de lucruri se ocupa sora ei.

Când Maddy mersese în aprilie la Londra, intenționase să stea doar un weekend prelungit, de joi până luni seara, așa că, de cum aterizase, ea și Allie se duseseră direct la croitorie pentru ca Maddy să-și ia măsurile. Fuseseră apropiate în copilărie, dar se îndepărtaseră cu timpul, iar acum erau cât de diferite pot fi două surori. Cu toate acestea, Allie își dăduse silința să aleagă o rochie care să i se potrivească lui Maddy: din mătase albastră, care îi punea în evidență silueta. Cât despre Maddy, ura acea rochie, dar nu scosese un cuvânt în această privință. Se hotărâse ca, măcar o dată în viață, să încerce să facă pe placul tuturor. Acceptă chiar să meargă la degustat de torturi de îndată ce aveau să termine cu rochiile. De aceea venise la Londra, ca să o ajute pe Allie.

Se duseseră la cofetărie și gustaseră jumătate de duzină de dulciuri, dar glazurile din cremă de unt erau prea grele, iar ciocolata, în cantitate mult prea mare. Allie nu părea mulțumită de nimic. Din punctul ei de vedere, pregătirile pentru nuntă erau o mare pierdere de vreme. Într-un final, alesese un tort galben, simplu,

făcut după o rețetă de-a ei. Până la urmă, prezența surorii ei fusese de prisos.

Maddy era încă într-o stare de totală supunere.

– Bună alegere, spusese. Simplitatea este cea mai bună alegere. Astfel scad șansele să se întâmple ceva rău.

Nu că Maddy ar fi crezut în acea filosofie când venea vorba despre ea. Simplitatea o caracteriza pe Allie, nu pe ea. Maddy era lacomă, așa cum fusese dintotdeauna. Obișnuia să fure de la sora ei: bentițe, bijuterii, tricouri. Dacă ar fi fost vorba de tortul ei de nuntă, Maddy ar fi vrut spumă, și gem, și ciocolată, și caise în coniac, și vată pe băț. Nu exista noțiunea de prea mult pentru o fată care întotdeauna se crezuse vioara a doua.

A doua zi după aventura degustării torturilor, cele două surori stăteau în pat, ghemuite sub plapumă din cauza crampelor. Erau îmbrăcate cu pijamale și purtau șosete. Când erau mici, nu avuseseră nevoie decât una de cealaltă; acum ele retrăiau același sentiment preț de câteva ore, în timp ce își sorbeau ceaiul. Dar nu exista nici o modalitate prin care să se recâștige ceea ce Allie distrusese când plecase de acasă. Când se ajungea la acest aspect, ele nu mai aveau nimic în comun. Trecuseră șaptesprezece ani de când Allie plecase la universitate în Boston. Fugise la Londra în penultimul an de facultate, întorcându-se acasă din când în când și rămânând cam o săptămână. O părăsise pe Madeline, o lăsase singură în casa aceea mare din Connecticut, numai cu părinții lor, care se împăcaseră după ce trăiseră separat mai mulți ani. Familia Heller nu avea vecini apropiați, iar Maddy nu avea nici un prieten. Era distantă, așa cum sunt adesea oamenii singuratici. După plecarea surorii ei, Maddy se izolase și mai mult. Chiar și când se mutase la Oberlin, era singura care venea acasă de sărbătorile de iarnă sau în vacanța de primăvară. Când primea scrisori de la Allie, Maddy refuza să le citească. În schimb, ieșea afară și stătea în stof. Uneori, în zilele senine, vedea bătlanul albastru care trăia acolo. Citise că majoritatea bătlanilor trăiesc în perechi, masculul mai mare, iar femela mai delicată, formând

un cuplu pe viață, însă acesta era singur. Plutea pe apă, în depărtare. Adesea îl striga, dar el nu părea să o audă. Nici măcar o dată nu își îndreptase privirea în direcția ei.

Apartamentul lui Allie, aflat destul de departe de Bayswater, era aerisit, greu de descris, deloc pe gustul lui Maddy. Nimic de invidiat. Încă o dată era vorba de aceeași simplitate. Garderoba ei aduna multă lână și cașmir în nuanțe de gri, bleumarin și negru. Haine comode, bine croite. Maddy știa acest lucru pentru că aruncase o privire în dulap în timp ce Allie era la duș. Avea impresia că exista un mister în legătură cu sora ei, un detaliu esențial care ar fi putut explica abilitățile ei supraomenești de a face totul corect. Nu găsisese nici un indiciu tot timpul cât căutase, deși descoperise că singurul strop de culoare din dulap era o bluză de un roz delicat de la Barneys, un cadou de ziua ei de naștere, trimis de Maddy cu o toamnă în urmă. Nu putuse să nu observe că eticheta nu fusese încă ruptă.

A doua zi după marele fiasco cu tortul de nuntă, ieșiseră în oraș să ia prânzul cu domnișoarele de onoare, deși încă mai aveau dureri de burtă. Georgia, cea mai bună prietenă a lui Allie, era Art Director la editura care îi publicase cartea. Suzy, o texană strămutată, fusese colegă cu Allie în penultimul an de facultate și se măritase cu un englez. Acum era mama unor gemene de nouă ani, instalată atât de comod în orașul ei adoptiv, încât căpătase un pronunțat accent britanic. A treia prietenă, Hannah, preda hatha yoga și locuia în aceeași clădire cu Allie. Allie fusese una dintre elevele ei și încă mai participa la o ședință pe săptămână. Hannah era foarte înaltă și purta alb aproape la orice ocazie. Arăta de parcă se putea întinde și îndoii de spate ca o pisică.

– În sfârșit, sora cea mică! exclamase Georgia când Allie și Maddie ajunseseră la prânz.

Prietenele lui Allie se adunaseră să o salute pe Maddy. Aceasta nu se așteptase la un restaurant atât de drăguț; niște vase mici cu flori și etichete indicau locul lor la masă. Celelalte domnișoare de onoare îi spusese lui Maddy că erau invidioase pentru că ea era

singura care purta mătase de culoarea cerului – ele toate purtau în de culoarea migdalei.

– Da, dar voi veți putea purta hainele acelea și cu alte ocazii, explicase Allie în timp ce prietenele ei se plângeau. De aceea le-am ales. Lui Maddy îi plac lucrurile extravagante.

Lucru destul de adevărat. Celelalte femei observaseră că Madeline era îmbrăcată cam ostentativ pentru acea ocazie; purta o bluză de mătase având coloritul păunului și cercei lungi de argint și opal. Ei bine, oamenii n-aveau decât să creadă că era încrezută; în fond, nu era o crimă să dai dovadă de bun-gust.

– Poate tocmai de aceea nu a venit niciodată aici să te vadă, își dăduse Georgia cu presupusul. A așteptat o ocazie specială ca să atragă atenția tuturor.

– Nu am venit pentru că muncesc, spusese Maddy.

– Și noi nu muncim?

Georgia nu era genul de persoană care să se dea bătută.

– Nu am spus asta.

– Nu era nevoie să o faci. Deci ce faci de ești atât de ocupată?

– Sunt avocat, răspunsese Maddy.

Celelalte femei schimbaseră priviri între ele.

– E ceva rău în asta? întrebese Maddy. Aveți vreun comentariu de făcut?

– Ei bine, acum e aici, le spusese Allie prietenelor ei. Asta contează.

În orice caz, după această discuție, o atitudine rece dominase prânzul. Prietenele lui Allie se arătau politicoase cu Maddy, dar nimic mai mult. Ele discutaseră despre lucruri pe care ea nu le înțelegea, despre seriale de televiziune de care nu auzise niciodată, despre cărți pe care nu le citise niciodată. Încă o dată era – cu sau fără voia ei – un străin în viața surorii ei.

Când se duse la toaletă, Georgia și Suzy erau acolo. Maddy putea jura că cele două se opriseră din vorbit de cum o văzuseră.

– Și cum e Paul? se interesase Maddy de viitorul mire în timp ce se spăla pe mâini.

Cu siguranță mintea nu-i juca feste: Georgia și Suzy se uitaseră ciudat una la alta în oglindă.

– O să vezi și singură cum e Paul, spusese Suzy.

Părea o adevărată texană, una cu care nu era bine să te pui.

– Doar tu ești sora ei, adăugase Georgia în timp ce se dădea cu luciul pe buze. Sunt sigură că poți să-ți dai și singură seama.

– Nu m-au plăcut, îi spusese Maddy lui Allie după prânz.

Nu că ar fi contat. Nu îi păsa de ce credeau oamenii despre ea. Semăna cu bunica ei în această privință. Făcea ce voia, indiferent de consecințe. Ar fi intrat într-un heleşteu din Central Park dacă ar fi fost nevoie. Maddy și Allie se hotărâseră să meargă pe jos de la restaurant spre casă. În fond, era primăvară. Scurtară drumul prin Hyde Park, care era atât de verde, încât ele nu se putuseră abține să nu se gândească la casa lor natală, la tot stuful de lângă lac, la toate ascunzătorile lor.

– Bineînțeles că te-au plăcut, o asigurase Allie. Nu mai fi atât de pesimistă.

Nimeni altcineva nu ar fi observat lipsa de siguranță a lui Maddy. Dar Allie știa că îi plăcuse să-și sugă degetul și să-și care păturica peste tot, că fusese o fetiță înspăimântată de păianjeni, de întunerici și îngrozită de șoareci. Allie adesea trebuia să se bage în pat lângă Maddy și să-i spună o poveste înainte de culcare. Era povestea lor, cea cu bătlanul, pe care o împărțiseră înainte ca Allie să și-o însușească și să o transforme într-o carte.

– Nici Paul nu o să mă placă.

– Întotdeauna te aștepți la ce-i mai rău. Hai să încercăm să gândim pozitiv. Hai să ne așteptăm la ce-i mai bun.

Maddy știa deja întreaga poveste a primei întâlniri dintre Allie și Paul. Dăduseră unul peste celălalt întâmplător la palatul Kensington; tocmai de aceea nunta avea să aibă loc pe domeniul palatului, în Grădina de Portocali, care fusese în trecut sera reginei Anna. Atât Allie, cât și Paul se duseseră să depună flori în memoria prințesei Diana, la o zi după accidentul din Paris. Allie adusese un

buchet de trandafiri albi. Alesese cu mâna ei fiecare trandafir de la o florărie locală, asigurându-se că florile nu aveau pete sau petale maronii.

Toată povestea cu Diana o făcuse să se simtă foarte deznădăjduită; simțea că dragostea este imposibilă într-o lume atât de mohorâtă și neîndurătoare. Dar apoi dusesse trandafirii albi la palatul Kensington, unde buchetele se întindeau pe sute de metri, și acolo îl întâlnise pe Paul, care se hotărâse să vină în ultima clipă. Vizita lui nu fusese planificată; de fapt, el rupsese niște flori din grădina vecinului său, niște plante roșii al căror nume nu-l știa, ca să le depună la porțile palatului, și asta pentru că mama lui era o mare admiratoare a prințesei Diana. Mama lui Paul, care trăia într-un sat de lângă Reading, fusese complet bulversată de știre și Paul credea că ar fi fost încântată să afle că el se oprise să aducă un ultim omagiu în numele ei.

Allie îi mărturisise surorii ei că plânsese când îl văzuse prima dată pe Paul; se simțise pur și simplu amețită atunci când se uitase la el. El venise să întrebe dacă totul era în regulă; ea scuturase din cap că nu, apoi fusese incapabilă să mai spună ceva. Ieșiseră la o cafea și asta fusese tot. Povestea era incredibil de romantică. Dragostea lovește când te aștepți cel mai puțin. Asta îi povestise Allie. O lovise și trecuse chiar prin ea, invizibilă precum eterul.

Când Maddy ascultase prima dată povestea, simțise nevoia să urle: „Ce Dumnezeu e romantic la o dragoste blestemată?” Dar nu spusese nimic. Diana fusese o proastă pentru că nu știuse de la bun început cu cine se mărita. Maddy urmărise un interviu în care prințul Charles fusese întrebat dacă era îndrăgostit. „Ce-o mai fi și dragostea asta?!”; răspunsese, cu Diana chiar lângă el. Ea ar fi trebuit să se ridice și să plece.

Când se întorceau de la prânzul cu domnișoarele de onoare, Maddy și Allie făcură un ocol pentru a se opri la Harvey Nichols ca să probeze pantofi. Erau amândouă înnebunită după pantofi. Măcar atât aveau în comun. De-a lungul anilor de liceu, împărțiseră pantofii și hainele. Toată lumea credea că amândouă aveau